

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca Sąd Rejonowy z P. po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę:

1) zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 3.395,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 13.232,04 zł – od dnia 10 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.395,92 zł – od dnia 26 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,

2) umarzył postępowanie w zakresie kwoty 9.836,12 zł dochodzonej tytułem pretensji głównej,

3) oddalił powództwo w pozostałej części,

4) zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 3.974,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że A. K. (1) i A. K. (2) są współwłaścicielami samochodu marki R. (...) nr rej. (...). Pojazd uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji, do jakiej doszło w dniu 6 października 2021 r.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. udzieliło sprawcy kolizji ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

A. K. (1) zlecił (...) Sp. z o.o. w Z. naprawę uszkodzonego samochodu.

Mocą umowy zawartej w dniu 8 października 2021 r. A. K. (1) i A. K. (2) przenieśli na (...) Sp. z o.o. w Z. wierzytelność o naprawienie szkody wynikającej z uszkodzenia pojazdu.

(...) Sp. z o.o. w Z. jest serwisem autoryzowanym marki R. i D..

(...) Sp. z o.o. w Z. przesłał ubezpieczycielowi (...) S.A. w W. do weryfikacji kosztorys naprawy pojazdu. Koszt naprawy oszacowano na kwotę 23.634,45 zł brutto - przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę wynoszącej 220 zł netto oraz współczynnika odchylenia lakieru 121%. W kosztorysie uwzględniono ponadto: koszt utylizacji materiałów – 50 zł, koszt dwukrotnego mycia i sprzątnięcia – 110 zł, koszt przyjęcia i obsługi szkody – 220 zł, koszt jazdy próbnej po naprawie – 110 zł, koszt dezynfekcji pojazdu po naprawie 110 zł, koszt sprawdzenia koła zapasowego – 66 zł, koszt sprawdzenia zamka pokrywy tylnej – 66 zł, koszt sprawdzenia wiązki kabli T – 110 zł, koszt sprawdzenia czujników parkowania – 1.615,38 zł.

Ubezpieczyciel zweryfikował kosztorys przedstawiony przez powoda; za usprawiedliwioną przyjął stawkę za roboczogodzinę wynoszącą 150 zł. Wysokość odszkodowania określono na 8.917,12 zł i tę kwotę zapłacono w dniu 13 października 2021 r.

(...) Sp. z o.o. w Z. wystawił w dniu 19 października 2021 r. fakturę nr (...) za naprawę samochodu marki R. (...) nr rej. (...), opiewającą na kwotę 22.767,04 zł brutto. Faktura uwzględnia m. in. koszt utylizacji materiałów w wysokości 61,50 zł brutto.

Ubezpieczyciel pismem z dnia 24 listopada 2021 r. - już po wytoczeniu powództwa - uznał roszczenie odszkodowawcze w dalszej części tj. w kwocie 9.836,12 zł brutto.

Kwotę 9.836,12 zł ubezpieczyciel zapłacił w dniu 26 listopada 2021 r.

Stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych w granicach 160-240 zł stosowane były przez autoryzowane zakłady blacharsko-lakiernicze w 2021 r. na terenie Ł. i okolic. Zastosowana przez powoda stawka wynosząca 220 zł mieściła się zatem w granicach stawek rynkowych.

Kosztami mycia i sprzątnięcia pojazdu standardowo nie obciąża się klienta. Również koszty jazdy próbnej oraz utylizacji materiałów należy traktować jako koszt własny serwisu. Jednak według rekomendacji Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy każdorazowo poddać pojazd procesowi mycia zewnętrznego, a przed zakończeniem naprawy konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu. Z tego tytułu należy do kosztów likwidacji doliczyć dwie roboczogodziny.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki R. (...) nr rej. (...) (przy uwzględnieniu cen części wynikających z faktury nr (...)) wynosi:

- 22.184,32 zł brutto - przy uwzględnieniu stawki w (...) w wysokości 220 zł za roboczogodzinę ,

- 22.570,22 zł brutto przy uwzględnieniu stawki w (...) w wysokości 220 zł za roboczogodzinę oraz dodatkowo kosztów mycia, sprzątnięcia i obsługi szkody (łącznie 405,90 zł brutto),

- 17.523,35 zł brutto - przy uwzględnieniu stawki w wyspecjalizowanych warsztatach nieautoryzowanych w wysokości 110 zł za roboczogodzinę ,

- 17.726,48 zł brutto - przy uwzględnieniu stawki w wyspecjalizowanych warsztatach nieautoryzowanych w wysokości 110 zł za roboczogodzinę oraz dodatkowo kosztów mycia, sprzątnięcia i obsługi szkody (łącznie 405,90 zł. brutto).

Skuteczna naprawa w serwisie nieautoryzowanym wyspecjalizowanym w zakresie napraw blacharsko-lakierniczych byłaby możliwa przy zachowaniu technologii zalecanej przez producenta pojazdu.

Stawka 150 zł za roboczogodzinę mieści się w granicach stawek w ramach umów lub porozumień zawieranych przez serwisy z firmami ubezpieczeniowymi. Nie można jej traktować jako rynkowej.

W 2016 r. do koszyka materiałów lakierniczych systemów A. i E. dodano ceny materiałów produkcji polskiej. Spowodowało to obniżenie wartości koszyka. W związku z tym zaczęto stosować tzw. współczynnik odchylenia. Określenie współczynnika odchylenia następuje przez porównanie kosztów naprawy wybranej grupy pojazdów przy uwzględnieniu wartości koszyka uwzględniającej i nieuwzględniającej stosowanie polskich materiałów lakierniczych. Warsztaty same określają wysokość współczynnika odchylenia. Spółka (...) stosuje współczynnik odchylenia wynoszący 21%. W przypadku niezastosowania współczynnika odchylenia, koszty naprawy należałoby obniżyć o 342,33 zł netto.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 6 października 2021 r.

Ustalenia w przedmiocie kosztów naprawy samochodu sąd oparł na opinii biegłego. Opinie biegłych mają na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Na szczególny charakter dowodu z opinii biegłego zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 r. (III CSK 7/09, opubl. baza prawna LEX nr 533130) mówiąc, że korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, czyli takich które wykraczają poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r. II PK 192/09, opubl. LEX nr 584735). W odniesieniu do dowodu z opinii biegłego - ze względu na jej przedmiot (wiadomości specjalne) - istnieją istotne ograniczenia w zakresie kontroli tego dowodu. Jakkolwiek dowód ten jest oceniany także na podstawie art. 233§1 k.p.c., to jednak obowiązują szczególnie kryteria oceny, do których należą poziom wiedzy biegłego, podstawy

teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Jeżeli z punktu widzenia tych kryteriów opinia biegłego nie budzi wątpliwości, to brak jest podstaw do jej kwestionowania (zob. postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. baza prawna LEX nr 151656 oraz wyrok SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, opubl. baza prawna LEX nr 77046). Ani strony, ani sąd nie mogą w oparciu o własną wiedzę i doświadczenie nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, a w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń. Opinia biegłego, przyjęta przez sąd za podstawę ustaleń faktycznych, posiada wymagane przez art. 285§1 k.p.c. wyczerpujące i przekonujące uzasadnienie, cechuje się konsekwencją, logiką i spójnością. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania rzetelności opinii. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na zadane mu pytania, wyjaśnił wątpliwości strony pozwanej, a wnioski opinii zostały sformułowane w sposób kategoriowy. Na taką samą ocenę zasługują opinie biegłych wydane w sprawach sygn. akt I C 395/21 oraz I C 254/21. Zostały one wykorzystane w celu ustalenia wysokości stawki za roboczogodzinę. Wnioski tych opinii są zbieżne z wnioskami opinii wydanej w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji wskazał, że podstawą odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń w stosunku do powoda (niesporną między stronami) jest przepis art. 822§1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822§4 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie odpowiedzialność kierującego pojazdem, korzystającego z ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, za spowodowanie kolizji nie była sporna. Podstawę prawną odpowiedzialności sprawcy stanowi art. 415 w zw. z art. 436§2 zd. 1 k.c. Pozwany ubezpieczyciel nie kwestionował faktu udzielenia sprawcy ochrony ubezpieczeniowej. Wobec powyższego, na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392), pozwany ponosi względem powoda odpowiedzialność zastępczą i zobowiązany jest do naprawienia poniesionej przez niego szkody. Pozwany uznał swą odpowiedzialność za skutki kolizji już na etapie postępowania likwidacyjnego i wypłacił odszkodowanie w kwocie 18.753,24 zł. Spór sprowadza się zatem do wysokości szkody a przez to - należnego powodowi odszkodowania.

W świetle art. 34 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1 powołanej ustawy odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody, z tą jednak różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, wobec czego jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, zaś wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01).

Szkodą jest sam fakt pogorszenia stanu pojazdu a nie poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę. Wysokość szkody uzależniona zatem jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Przywrócenie stanu poprzedniego polega w zasadzie na doprowadzeniu dóbr i interesów poszkodowanego dotkniętych uszczerbkiem do stanu, w jakim znajdowały się przed wyrządzeniem szkody. Nie zawsze musi chodzić o stan identyczny, ale rzecz powinna odzyskać swoje walory użytkowe i estetyczne, aby była zdolna, jak przed wyrządzeniem szkody, zaspokoić potrzeby poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003r., V CKN 1690/00, opubl. baza prawna LEX nr 83828). Z tego powodu określenie

wysokości szkody wymaga uwzględnienia wszelkich czynności naprawczych niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, niezależnie od tego, czy w procesie naprawy zostały one przeprowadzone. Jeśli niezbędna czynność naprawcza została pominięta, to nie sposób przyjąć, że doszło do pełnego naprawienia szkody.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03). Ubezpieczyciel nie może zatem oczekiwać, by poszkodowany zlecił naprawę warsztatowi wskazanemu przez ubezpieczyciela lub warsztatowi stosującemu stawki akceptowane przez ubezpieczyciela. Ponieważ wedle opinii biegłych zastosowana przez powoda stawka 220 zł za roboczogodzinę mieści się w zakresie stawek rynkowych, wzięto pod uwagę wyłącznie warianty wyceny uwzględniające tę stawkę.

Jak wskazał biegły, według rekomendacji Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy każdorazowo poddać pojazd procesowi mycia zewnętrznego, a przed zakończeniem naprawy konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu. Z tego tytułu należy do kosztów likwidacji doliczyć dwie roboczogodziny. Zważywszy powyższe, sąd uznał, że należy oszacować wysokość szkody uwzględniając wydatki związane z myciem i sprzątnięciem samochodu.

Przyjmując powyższe założenia, biegły określił koszt naprawy na kwotę 22.570,22 zł. Suma ta uwzględnia tzw. współczynnik odchylenia. Jego zastosowanie jest - zdaniem sądu - nieuzasadnione. (...) i E. upraszczają szacowanie kosztów naprawy pojazdów. (...) działają w oparciu o bazę z informacjami o normach czasowych robocizny określonych przez producenta, o cennikach producentów samochodów oraz dostawców części zamiennych. Jak wynika z opinii biegłego, koszt materiału lakierniczego do naprawy pojazdu określany jest przez system przy uwzględnieniu średniej wartości szeregu produktów pochodzących od różnych producentów. Koszt naprawy pojazdu określany jest zatem w oderwaniu od wartości materiału lakierniczego rzeczywiście używanego do naprawy pojazdu. Usprawiedliwieniem dla stosowania tego rodzaju uproszczenia w zakresie ustalania wysokości szkody w procesie jest przepis art. 322 k.p.c. stanowiący, że jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Powód - domagając się zastosowania tzw. współczynnika odchylenia - oczekuje odstąpienia od stosowania uproszczonej metody szacowania kosztów przez systemy A. i E.. Stanowisko to zasługiwałoby na uwzględnienie ale tylko wówczas, gdyby metoda proponowana przez powoda pozwoliła na bardziej precyzyjne oszacowania szkody, co byłoby możliwe przez wprowadzenie w miejsce średniej ceny materiałów lakiernicznych z koszyka wskazanych systemów, ceny materiału rzeczywiście użytego do naprawy. Tymczasem powód proponuje przyjęcie za podstawę średniej ceny materiałów lakiernicznych stosowanych przez siebie do naprawy wybranej przez siebie grupy pojazdów. Przede wszystkim należy stwierdzić, że skoro możliwe jest dokładne określenie kosztów zużycia materiału lakierniczego do naprawy, to brak jest podstaw do stosowania uproszczeń. Powołany przepis art. 322 k.p.c. pozwala na odstępstwo od wymagania ścisłego udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia dopiero wtedy, gdy po wyczerpaniu wszystkich dostępnych dowodów okaże się, że ściśle udowodnienie jest niemożliwe lub nader utrudnione z powodu np. pobytu świadków za granicą, niemożności dotarcia do dowodów objętych tajemnicą państwową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1976 r., I CR 954/75, L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1980 r., IV PR 207/80, L.). Przepis ten nie zwalnia stron od inicjatywy dowodowej w zakresie okoliczności, które obciążają stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 17/13, L.). Podkreślenia wymaga również, że powód oczekuje bezkrytycznego zaakceptowania przez sąd i stronę przeciwną sposobu wyliczenia współczynnika odchylenia. Jak wskazał biegły, każdy warsztat sam określa ten współczynnik - uwzględniając wartość materiałów lakiernicznych zastosowanych do naprawy wybranej przez siebie grupy pojazdów. Faktyczne dokonanie tych napraw oraz wartość zużytych materiałów lakiernicznych nie zostały w żaden sposób udowodnione. Wyłączony spod kontroli sądu pozostaje również sposób wyboru grupy pojazdów, których naprawa ma posłużyć za podstawę określenia współczynnika. Z przedstawionych powodów nieuzasadnione byłoby

oszacowanie kosztów naprawy z uwzględnieniem współczynnika odchylenia (tak, jak uczynił to biegły). Ponieważ powód nie wykazał kosztów materiałów rzeczywiście zastosowanych do naprawy uszkodzonego auta, nie było możliwe odstąpienie od metody szacowania przyjętej przez system A.. Zatem koszty naprawy oszacowane przez biegłego na 22.570,22 zł winny zostać pomniejszone o 421,06 zł (342,33 zł netto) przez nieuwzględnienie współczynnika odchylenia. W ten sposób sąd określił wysokość szkody na kwotę 22.149,16 zł. Ubezpieczyciel zapłacił odszkodowanie w wysokości 18.753,24 zł. Niezaspokojone roszczenie odszkodowawcze wyraża się zatem kwotą 3.395,92zł i tę sumę sąd zasądził na rzecz powoda.

W oparciu o art. 355 k.p.c. sąd umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął pozew.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i §2 k.c.

Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 6 października 2021r. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia oc posiadaczy pojazdów mechanicznych, wynosi 30 dni od otrzymania zawiadomienia o szkodzie, co wynika z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 10 listopada 2021 r. należało zatem uznać za usprawiedliwione.

Odsetki zasądzono:

- od kwoty 13.232,04 zł (wysokość należnego odszkodowania na dzień złożenia pozwu) od 10 listopada 2021 r. do 25 listopada 2021 r. tj. dnia poprzedzającego zapłatę części odszkodowania (w dniu 26 listopada 2021 r. - w toku procesu),
- od kwoty 3.395,92 zł (wysokość roszczenia odszkodowawczego dotychczas niezaspokojonego) – od dnia 26 listopada 2021 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. sąd rozdzielił koszty procesu stosownie do wygranej każdej ze stron. Powód wygrał proces w wygrał proces w 95,54 %. Sąd zwrócił uwagę, iż część należnego świadczenia została spełniona po wytoczeniu powództwa i po upływie ustawowego terminu zapłaty odszkodowania. Cofnięcie pozwu spowodowane zaspokojeniem roszczenia po wytoczeniu powództwa jest uznawane za przegraną pozwanego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570).

Na koszty procesu powoda złożyły się: opłata pod pozwu w wysokości 750 zł., wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Koszty procesu pozwanego wyniosły 4.434 zł (wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zaliczka w wysokości 800 zł).

Odpowiednio do wygranej powoda, sąd zasądził na jego rzecz kwotę 3.974,48 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany. Zaskarżył go w części;

1) w zakresie punktu 1

- a) T. pierwszego w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 13.232,04 zł od dnia 26 listopada „do dnia zapłaty”
- b) T. drugiego - w zakresie kwoty 405,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;

2. w zakresie punktu 4-w całości;

Wskazanemu wyżej orzeczeniu zarzucił:

- 1. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 321 § 1 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie powoda i zasądzenie w punkcie 1 tiret pierwszy kwoty 13.232,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2021 r. do dnia zapłaty w sytuacji, gdy powód w piśmie z dnia 27 grudnia 2021 r. wskazał, iż wnosi o zasądzenie odsetek . ustawowych za opóźnienie od kwoty 13.849,92 zł od dnia 10 listopada 2021 r. do dnia 26 listopada 2021 r.

b) art. 227 §1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 245 k.p.c.. 278 §1 k.p.c. art. 278 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnione doliczenie dodatkowych kosztów mycia/sprzątania pojazdu oraz obsługi administracyjnej szkody tylko z tego względu, że są one rekomendowane przez Ogólnopolską Motoryzacyjną Radę Techniczną, w sytuacji gdy;

- biegły wskazał, że w ocenie biegłego koszty te są niezasadne (vide: str. 4 opinii), zaś (rekomendacje - jako prywatnego stowarzyszenia - nie były obligatoryjne dla war; warsztatów i firm ubezpieczeniowych;

- wskazane koszty nie zostały uzgodnione tak co do zasady, jak i wysokości ze zlecającym naprawę, co jak wynika z zeznań świadka A. K. (3) „ gdy oddawałem samochód to nie uzgadniałem kosztów obsługi szkody, nie czyniliśmy uzgodnień dotyczących mycia pojazdu, utylizacji odpadów (...) Gdy serwisowałem auto w J. to otrzymywałem auto umyte. Nie doliczali mi dodatkowej opłaty za umycie auta” (vide: protokół rozprawy z 23.06.2022 od 00:30:2500:36:26)

- błędne pominięcie, że w rozliczeniach gotówkowych warsztat powoda nie doliczał kosztów mycia pojazdu i obsługi administracyjnej, mimo wydawania umytego pojazdu klientom, co oznacza, że usługi te wliczone w stawkę roboczogodziny i stanowią element wizerunkowy firmy;

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 361 § 1 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i zasądzenie świadczenia przekraczającego wysokość rzeczywiście poniesionej szkody

- art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, iż strona powodowa wykazała wysokość uzasadnionych kosztów naprawy w tym doliczenie do kosztów naprawy kosztów. mycia i sprzątania pojazdu, obsługi administracyjnej szkody,

Skarżący wnosil o :

zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według n prawi przepisanych;

b) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił :

Postanowieniem z dnia 2 września 2022 roku Sąd Rejonowy sprostował oczywistą niedokładność w wyroku z dnia 30 czerwca 2022 roku w ten sposób, iż w punkcie 1 tiret 1. w miejsce frazy „do dnia zapłaty” nakazał wpisać „do dnia 25 listopada2021r.” (postanowienie z dnia 2 września 2022 roku k. 152).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne oraz aprobuje argumentacje prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia, nie zachodzi więc potrzeba ich szczegółowego powtarzania.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie powoda i zasądzenie w punkcie 1. tiret pierwszy kwoty 13.232,04 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2021 r. do dnia zapłaty w sytuacji, gdy powód w piśmie z dnia 27 grudnia 2021 r. wskazał, iż wnosi o zasądzenie odsetek . ustawowych za opóźnienie od kwoty 13.849,92 zł od dnia 10 listopada 2021 r. do dnia 26 listopada 2021 r. Należy bowiem wskazać, że Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia z dnia 2 września 2022 roku sprostował oczywistą niedokładność w wyroku z dnia 30 czerwca 2022 roku w ten sposób, iż w punkcie 1 tiret 1. w miejsce frazy „do dnia zapłaty” nakazał wpisać „do dnia 25 listopada2021r.” (postanowienie z dnia 2 września 2022 roku k. 152). Tak więc ten zarzut na skutek sprostowania oczywistej niedokładności w wyroku przez Sąd I instancji stał się bezprzedmiotowy

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił przeprowadzone w toku postępowania dowody, przypisując im odpowiednią wagę. Sąd Rejonowy wyciągnął z przeprowadzonych dowodów wnioski logicznie poprawne. O wnikliwości i poprawności tych wniosków świadczą pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w których przedstawione zostały fakty stanowiące podstawę wydanego wyroku, a także podane zostały dowody będące podstawą ustaleń z jednoczesną ich oceną odnoszącą się do wiarygodności poszczególnych dowodów. W istocie spór między stronami, a zwłaszcza rozpoznawana apelacja pozwanego zakładu ubezpieczeń, oparta jest na zarzutach kwestionujących rozmiar szkody i niezasadnym uwzględnieniu przez Sąd I instancji w jej szacowaniu wbrew opinii biegłego kosztów mycia i sprzątnięcia oraz obsługi administracyjnej pojazdu w kwocie łącznej 405,90zł. Jednakże zarzuty skarżącego, są niezasadne bowiem prawidłowo Sąd Rejonowy w zszadzonym odszkodowaniu uwzględnił w/w koszty mycia sprzątnięcia i obsługi administracyjnej, bowiem jak wynika z ustnej opinii biegłego, te właśnie koszty mycia, sprzątnięcia i obsługi winny zostać uwzględnione w stawce za roboczogodzinę , ale w takim wypadku uzasadnianym jest przyjęcie dodatkowej ilości roboczogodzin. Biegły przyjął w swej opinii ten dodatkowy czas w ilości 1,5 godziny i wyliczył go właśnie w oparciu stawkę za roboczogodzinę przyjmując kwotę 220 zł (ustana uzupełniająca opinia k. 135-136 w związku z opinią podstawową k.108-113). Pozwany nie udowodnił, że w/w czynności są zbędne biorąc pod uwagę, że był lakierowany samochód uszkodzowanego i całą pewnością winien być umyty i odkurzony przed lakierowaniem oraz obsłużony administracyjnie. Tak więc z opinii biegłego w sposób jednoznaczny wynika, że czynności mycia , sprzątnięcia i obsługi administracyjnej pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem i są nierozzerwalnie związane z naprawą szkody i nie są zbędne, jednakże winny być w inny sposób kalkulowane przez zakład naprawczy.

Podkreślenia natomiast wymaga, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny już zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, stanowiący, że odszkodowanie, jakie w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Tym samym Sąd I instancji nie naruszył art. 361 k.c. i oraz art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. Należy bowiem uznać, że czynności mycia , sprzątnięcia i obsługi administracyjnej w niniejszym stanie faktycznym sprawy pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem i są nierozzerwalnie związane z naprawą szkody i nie są zbędne, jednakże winny być w inny sposób kalkulowane przez zakład naprawczy.

Wobec prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku oraz bezzasadności zarzutów sformułowanych w złożonym przez stronę pozwaną środkiem odwoławczym apelacja zostaje oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z wynikającą z art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od przegrywającego sprawę ubezpieczyciela koszty zastępstwa procesowego strony powodowej, obliczone w oparciu o § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) na kwotę 135,00 zł.